

manieren zocht Gans de publiciteit. De Jong vertelt in deel 9 hoe Gerbrandy hemzelf persoonlijk ter verantwoording riep voor zijn deelname aan deze actie. De minister-president legde hem uit dat het comité de reputatie van de Nederlandse regering bij de Amerikaanse bondgenoten ernstig had geschaad. De Jong trok daarop zijn handtekening onder het rekest terug. Hij bleef echter met zijn gewijzigde opvatting, die – naar eigen zeggen – ‘door de resterende leden van het comité niet zonder hoon ontvangen werd’ (miv), alleen staan. In 't Veld vroeg De Jong de toedracht van deze zaak op een aantal punten nader te verduidelijken, ook met het oog op het feit dat deze zaak wel eens tegen De Jong in het geding was gebracht.¹¹ De Jong antwoordde echter dat zijn relaas voldoende duidelijk was en dat hij ook voldoende zelfkritiek had geventileerd, maar

- 6 ‘willen de media t.z.t. meer weten, dan zal ik uiteraard geen enkele vraag uit de weg gaan, maar ik heb niet het gevoel dat in de antwoorden die ik op de vragen van In 't Veld gegeven heb, elementen steken die ik nu al persé in de tekst moet opnemen’. (miv)

Toch verduidelijkte de auteur op verzoek van de begeleidingscommissie enkele passages.

In zijn beschouwing over het naoorlogse herstel van de Staten-Generaal ging De Jong in debat met de Parlementaire Enquête-Commissie. De Commissie had het in haar eindverslag betreurd dat de Londense regering niet had besloten om de oude Staten-Generaal (minus de ‘foute’ leden) onmiddellijk na de bevrijding weer bijeen te laten komen. De Jong geloofde anders dan de Commissie dat men met zo'n besluit de parlementaire democratie geen dienst zou hebben bewezen. Volgens hem was het van het allergrootste belang dat er zo spoedig mogelijk een representatieve volksvertegenwoordiging bijeen zou komen en hij kon zich niet voorstellen dat de bevolking de oude Staten-Generaal, die tijdens de bezetting geen rol hadden kunnen spelen, nog als representatief zou beschouwen. Klein stelde op zijn beurt De Jong de vraag of de terugkeer van het oude parlement nu wel op zoveel bezwaren zou zijn gestuit: ‘alles beter dan het Militair Gezag, denk ik maar.’ (miv) Klein kreeg tijdens de discussie steun van Manning, Brugmans en Paape, maar De Jong handhaafde zijn oordeel. (viv)

¹¹ Zie: H. P. L. Wiessing, *Bewegend Portret. Levensherinneringen* (Amsterdam, 1960), 477.